UREDBE

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) br. 499/2014

od 11. ožujka 2014.

o dopuni Uredbe (EU) br. 1308/2013 i Uredbe (EU) br. 1306/2013 Europskog parlamenta i Vijeća izmjenom Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 543/2011 u vezi sa sektorima voća i povrća te prerađevina voća i povrća

EUROPSKA KOMISIJA,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije,

uzimajući u obzir Uredbu (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda i stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 922/72, (EEZ) br. 234/79, (EZ) br. 1037/2001 i (EZ) br. 1234/2007 ([1]), a posebno njezin članak 37. točku (c) podtočku iv. i točku (d) podtočku xiii., članak 173. stavak 1. točke (b), (c) i (f), članak 181. stavak 2. i članak 231. stavak 1.,

uzimajući u obzir Uredbu (EU) br. 1306/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o financiranju, upravljanju i nadzoru zajedničke poljoprivredne politike i o stavljanju izvan snage uredaba Vijeća (EEZ) br. 352/78, (EZ) br. 165/94, (EZ) br. 2799/98, (EZ) br. 814/00, (EZ) br. 1290/05 i (EZ) br. 485/2008 ([2]), a posebno njezin članak 64. stavak 6.,

budući da:

(1) Provedbena uredba Komisije (EU) br. 543/2011 ([3]) donesena je na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 1234/2007 ([4]), koja je stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom (EU) br. 1308/2013.

(2) Uredba (EU) br. 1308/2013 sadržava neke nove odredbe za sektore voća i povrća te prerađevina voća i povrća. Te je odredbe potrebno dopuniti u pogledu financijskog doprinosa članova proizvođačke organizacije u sektoru voća i povrća (proizvođačka organizacija), stavljanja na tržište cjelokupne proizvodnje putem proizvođačke organizacije, povjeravanja aktivnosti vanjskim izvršiteljima, demokratske odgovornosti, utvrđivanja gornje granice za izdatke za sprečavanje krize i upravljanje krizom, uvjeta za ponovnu sadnju voćnjaka kao mjeru sprečavanja krize i upravljanja krizom, određenih elemenata postupka u slučaju nepoštovanja kriterija priznavanja te primjene sustava ulaznih cijena te uvjeta za polaganje jamstva.

(3) Člankom 160. Uredbe (EU) br. 1308/2013 propisano je da se statutom proizvođačke organizacije mora zahtijevati od proizvođača koji su njezini članovi da čitavu svoju predmetnu proizvodnju stavljaju na tržište putem organizacije. Kako bi se omogućila fleksibilnost u sektoru voća i povrća, primjereno je dopustiti proizvođačima da uz određenim uvjete svoju proizvodnju stavljaju na tržište bez posredovanja proizvođačke organizacije.

(4) U skladu s člankom 26. Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011, glavna djelatnost proizvođačke organizacije mora se odnositi na koncentraciju ponude i stavljanje na tržište onih proizvoda svojih članova za koje je priznata. Potrebno je pojasniti kako se ta djelatnost provodi, osobito u slučaju angažiranja vanjskih izvršitelja. Nadalje, kako bi se državama članicama omogućilo obavljanje potrebnih kontrola, proizvođačke organizacije trebale bi voditi evidenciju na temelju koje država članica može provjeravati ispunjuje li proizvođačka organizacija svoje zadaće.

([1]) SL L 347, 20.12.2013., str. 671.
([2]) SL L 347, 20.12.2013., str. 549.
([3]) Provedbena uredba Komisije (EU) br. 543/2011 od 7. lipnja 2011. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1234/2007 za sektore voća i povrća te prerađevina voća i povrća (SL L 157, 15.6.2011., str. 1.).
([4]) Uredba Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (Uredba o jedinstvenom ZOT-u) (SL L 299, 16.11.2007., str. 1.).

(5) Člankom 27. Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011 predviđa se da proizvođačke organizacije moraju ostati odgovorne za aktivnosti koje su povjerene vanjskim izvršiteljima. Primjereno je detaljnije odrediti načine na koje će se osigurati da aktivnosti koje su povjerene vanjskim izvršiteljima ostanu pod kontrolom proizvođačke organizacije koja je te aktivnosti povjerila vanjskim izvršiteljima.

(6) Člankom 31. Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011 predviđa se da države članice moraju poduzimati sve mjere koje smatraju potrebnima kako bi se izbjegla svaku zloporaba moći ili utjecaja jednog ili više članova proizvođačke organizacije. Proizvođačke bi organizacije trebale državi članici pružiti dokaze o svojoj demokratskoj odgovornosti u pogledu svojih članova proizvođača. U tu svrhu treba ograničiti maksimalan postotak prava glasova i udjela koje pojedinci ili pravne osobe mogu imati u proizvođačkoj organizaciji.

(7) Člankom 153. stavkom 2. točkom (b) Uredbe (EU) br. 1308/2013 propisano je da se statutom proizvođačke organizacije mora zahtijevati od članova plaćanje financijskog doprinosa nužnog za njezino financiranje. Kako bi se osiguralo da članovi proizvođačke organizacije plaćaju financijske doprinose potrebne za uspostavu i punjenje operativnog fonda predviđenog u članku 32. te Uredbe, potrebno je predvidjeti uključivanje te obveze u statut proizvođačke organizacije.

(8) Kako bi se izbjegle situacije u kojima se mjerama sprečavanja krize i upravljanja krizom dovodi do neujednačenog financiranja unutar udruženja proizvođačkih organizacija, gornje granice za izdatke za sprečavanje krize i upravljanje krizom u okviru operativnih programa udruženja proizvođačkih organizacija treba odrediti na razini svake proizvođačke organizacije koja je članica udruženja. Osim toga, treba utvrditi i uvjete za ponovnu sadnju voćnjaka kao mjeru sprečavanja krize i upravljanja krizom. Kako bi se izbjeglo neujednačeno financiranje operativnih programa, treba utvrditi maksimalan postotak izdataka koji se može namijeniti za ponovnu sadnju voćnjaka.

(9) Člankom 114. Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011 utvrđuju se sankcije koje treba primijeniti u slučaju nepoštovanja kriterija priznavanja. U skladu s člankom 154. stavkom 4. Uredbe (EU) br. 1308/2013, države članice moraju u redovitim vremenskim razmacima obavljati kontrole kako bi provjerile ispunjuju li proizvođačke organizacije kriterije priznavanja, izreći kazne tim organizacijama u slučaju neispunjivanja tih kriterija ili u slučaju nepravilnosti te, ako je potrebno, donijeti odluku o povlačenju priznanja. Sustav koji razlikuje bitne i manje propuste u ispunjivanju kriterija priznavanja bio bi učinkovitiji i njime bi se izbjegla različita tumačenja od država članica. Stoga je primjereno utvrditi pojednostavnjeni postupak i stupnjevano sankcioniranje, kako je predviđeno u članku 64. Uredbe (EU) br. 1306/2013, kako bi se spriječilo da proizvođačke organizacije koje više ne ispunjuju kriterije priznavanja neopravdano primaju potporu Unije.

(10) Člankom 181. Uredbe (EU) br. 1308/2013 predviđa se primjena Carinskog zakonika za carinjenje robe koja podliježe sustavu ulaznih cijena. Budući da je predmetna roba lako kvarljiva i njezina vrijednost u trenutku carinjenja nije uvijek utvrđena, potrebno je omogućiti Komisiji donošenje pravila o provjeri vjerodostojnosti prijavljene ulazne cijene pošiljke korištenjem paušalne uvozne vrijednosti kako bi se ubrzali postupci carinjenja. Nadalje, iskustvo stečeno primjenom sustava ulaznih cijena pokazalo je da je primjereno zahtijevati polaganje jamstva ako carinska vrijednost utvrđena u skladu s transakcijskom vrijednošću iz članka 29. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 ([1]) premašuje za više od 8 % paušalnu uvoznu vrijednost koju je odredila Komisija.

(11) Provedbenu uredbu (EU) br. 543/2011 treba, stoga, na odgovarajući način izmijeniti.

(12) Kako bi se za operativne programe odobrene na temelju Uredbe (EZ) br. 1234/2007 osiguralo nesmetan prijelaz na nova pravila utvrđena Uredbom (EU) br. 1308/2013, treba predvidjeti prijelazne odredbe.

(13) Odredbe o sprečavanju krize i upravljanju krizom treba primjenjivati od 1. siječnja 2014., tj. od datuma od kojeg se primjenjuju pripadajuće nove odredbe Uredbe (EU) br. 1308/2013. Kako bi se proizvođačkim organizacijama omogućila prilagodba novim pravilima koja se odnose na zahtjeve u pogledu povjeravanja aktivnosti vanjskim izvršiteljima i u pogledu demokratske odgovornosti, relevantne odredbe treba primjenjivati tek od 1. siječnja 2015. Članak 181. Uredbe (EU) br. 1308/2013 primjenjuje se od 1. listopada 2014. te ,stoga, i odgovarajuće nove odredbe ove Uredbe koje se odnose na provjeru vjerodostojnosti prijavljene ulazne cijene pošiljke i uvjete za polaganje jamstva treba primjenjivati od tog istog datuma,

([1]) Uredba Vijeća (EZ) br. 2913/1992 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL L 302, 19.10.1992., str. 10.).

DONIJELA JE OVU UREDBU:

Članak 1.

Provedbena uredba (EU) br. 543/2011 mijenja se kako slijedi:

(1) U članku 26. stavku 1. dodaju se sljedeći drugi i treći podstavak:

„Stavljanje na tržište provodi proizvođačka organizacija ili se ono provodi uz nadzor proizvođačke organizacije u slučaju angažiranja vanjskih izvršitelja kako je utvrđeno u članku 27. To uključuje donošenje odluke o proizvodu koji će se prodati, odabir distribucijskog kanala i, osim u slučaju prodaje putem dražbe, pregovaranje o njegovoj količini i cijeni.

Proizvođačke organizacije čuvaju evidenciju, uključujući računovodstvene dokumente, najmanje pet godina, kojima se dokazuje da je proizvođačka organizacija koncentrirala ponudu i stavila na tržište one proizvode svojih članova za koje je priznata."

(2) Umeće se sljedeći članak 26.*a*:

„Članak 26.a

Stavljanje na tržište proizvodnje bez posredovanja proizvođačke organizacije

Ako proizvođačka organizacija to odobri i ako je to u skladu s odredbama i uvjetima koje je utvrdila proizvođačka organizacija, članovi proizvođači mogu:

(1) prodati određeni postotak svoje proizvodnje ili proizvoda izravno ili izvan svojih gospodarstava potrošačima za njihove osobne potrebe, s tim da taj postotak utvrđuju države članice te da on nije manji od 10 %;

(2) sami ili putem druge proizvođačke organizacije koju odredi njihova matična organizacija staviti na tržište količine proizvoda koje su neznatne u odnosu na količinu utržive proizvodnje njihove organizacije;

(3) sami ili putem druge proizvođačke organizacije koju odredi njihova matična organizacija staviti na tržište proizvode koji zbog svojih značajki nisu uobičajeno obuhvaćeni trgovačkim aktivnostima predmetne proizvođačke organizacije."

(3) Članak 27. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 27.

Povjeravanje nekih aktivnosti vanjskim izvršiteljima

1. Aktivnosti koje država članica može dopustiti da budu povjerene vanjskim izvršiteljima u skladu s člankom 155. Uredbe (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća (*) odnose se na ciljeve proizvođačkih organizacija kako su utvrđeni u članku 152. stavku 1. točki (c) te Uredbe i mogu uključivati, među ostalim, prikupljanje, skladištenje, pakiranje i stavljanje na tržište proizvoda članova proizvođačke organizacije.

2. Proizvođačka organizacija koja neku aktivnost povjerava vanjskom izvršitelju sklapa poslovni dogovor u obliku pisanog ugovora s drugim subjektom uključujući s jednim ili više svojih članova ili s društvom kćeri za provedbu predmetne aktivnosti. Proizvođačka organizacija ostaje odgovorna za osiguranje provedbe aktivnosti koja je povjerena vanjskom izvršitelju te za opću kontrolu upravljanja i nadzor poslovnog dogovora za provedbu aktivnosti.

3. Opća kontrola upravljanja i nadzor iz stavka 2. učinkoviti su i zahtijevaju da ugovor o povjeravanju aktivnosti vanjskom izvršitelju:

(a) omogućuje proizvođačkoj organizaciji izdavanje obvezujućih naputaka te sadržava odredbe koje omogućuju proizvođačkoj organizaciji raskid ugovora ako pružatelj usluge ne ispunjuje odredbe i uvjete ugovora o povjeravanju aktivnosti vanjskom izvršitelju;

(b) utvrđuje detaljne odredbe i uvjete, uključujući obveze izvješćivanja i rokove, koji omogućuju proizvođačkoj organizaciji ocjenjivanje i stvarnu kontrolu aktivnosti povjerenih vanjskom izvršitelju.

(*) Uredba (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. O uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda i stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 922/72, (EEZ) br. 234/79, (EZ) br. 1037/2001 i (EZ) br. 1234/2007 (SL L 347, 20.12.2013., str. 671.)."

Ugovore o povjeravanju aktivnosti vanjskim izvršiteljima i izvješća iz točke (b) proizvođačka organizacija čuva najmanje pet godina radi *ex-post* provjera i oni su dostupni svim članovima na zahtjev.

(4) Članak 31. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 31.*

Demokratska odgovornost proizvođačkih organizacija

1. Države članice utvrđuju maksimalan postotak prava glasa i udjela koje pojedinac ili pravna osoba može imati u proizvođačkoj organizaciji. Maksimalan postotak prava glasa i udjela mora biti manji od 50 % ukupnih prava glasa i manji od 50 % udjela. U opravdanim slučajevima države članice mogu utvrditi veći maksimalni postotak udjela koje pravna osoba može imati u proizvođačkoj organizaciji uz uvjet da je izbjegnuta svaka zloporaba moći te pravne osobe.

Odstupajući od prvog podstavka, u slučaju proizvođačkih organizacija koje na dan 17. svibnja 2014. provode operativni program, maksimalni postotak udjela koji je utvrdila država članica u primjeni prvog podstavka primjenjuje se tek nakon završetka operativnog programa.

2. Nadležna tijela država članica obavljaju provjere prava glasa i udjela, uključujući provjere identiteta pojedinaca ili pravnih osoba koji imaju udjele članova proizvođačke organizacije koji su i sami pravne osobe.

3. Ako je proizvođačka organizacija jasno definirani dio pravne osobe, države članice donose mjere kojima ograničuju ili zabranjuju ovlasti te pravne osobe da mijenja, odobrava ili odbija odluke proizvođačke organizacije."

(5) U članku 53. dodaje se sljedeći stavak 3.:

„3. Statutom proizvođačke organizacije u sektoru voća i povrća zahtijeva se od proizvođača koji su članovi te organizacije da plaćaju financijske doprinose koji su statutom predviđeni za uspostavljanje i popunjivanje operativnog fonda predviđenog u članku 32. Uredbe (EU) br. 1308/2013."

(6) U članku 62. dodaje se sljedeći stavak 5.:

„5. Gornje granice za izdatke za sprečavanje krize i upravljanje krizom, iz članka 33. stavka 3. četvrtog podstavka Uredbe (EU) br. 1308/2013, u okviru operativnih programa udruženja proizvođačkih organizacija određuju se na razini svake proizvođačke organizacije koja je članica udruženja."

(7) Umeće se sljedeći članak 89.*a*:

„*Članak 89.a*

Ponovna sadnja voćnjaka nakon obveznoga krčenja

Ako države članice u svojoj strategiji predvide ponovnu sadnju voćnjaka nakon obveznoga krčenja kao krizne mjere poduzete zbog zdravstvenih ili fitosanitarnih razloga, utvrđuju prihvatljive vrste i, prema potrebi, sorte te uvjete povezane s primjenom te mjere. U slučaju krčenja zbog fitosanitarnih razloga, mjere koje države članice poduzimaju u vezi s ponovnom sadnjom voćnjaka u skladu su s Direktivom Vijeća 2000/29/EC (*).

Ponovna sadnja voćnjaka ne obuhvaća više od 20 % ukupnih izdataka u okviru operativnih programa. Države članice mogu odlučiti da se utvrdi manji postotak.

(*) Direktiva Vijeća 2000/29/EC od 8. svibnja 2000. o zaštitnim mjerama protiv unošenja u Zajednicu organizama štetnih za bilje ili biljne proizvode i protiv njihovog širenja unutar Zajednice (SL L 169, 10.7.2000., str. 1.)."

(8) Članak 114. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 114.*

Nepoštovanje kriterija priznavanja

1. Ako država članica utvrdi da proizvođačka organizacija ne poštuje jedan od kriterija priznavanja povezanih sa zahtjevima iz članka 21., članka 23., članka 26. stavaka 1. i 2. te članka 31., najkasnije dva mjeseca nakon utvrđivanja propusta šalje preporučenom poštom predmetnoj proizvođačkoj organizaciji pismo upozorenja u kojem navodi utvrđeni propust, korektivne mjere i rokove u kojima se te mjere poduzimaju, pri čemu ti rokovi nisu dulji od četiri mjeseca. Od trenutka utvrđivanja propusta države članice obustavljaju plaćanja potpore sve dok se ne poduzmu korektivne mjere na zadovoljavajući način.

2. Neispunjivanje kriterija priznavanja iz stavka 1. u roku koji odredi država članica dovodi do suspenzije priznavanja proizvođačke organizacije. Država članica obavješćuje proizvođačku organizaciju o razdoblju suspenzije, koje nije dulje od 12 mjeseci od datuma na koji proizvođačka organizacija primi pismo upozorenja Time se ne dovodi u pitanje primjena horizontalnog nacionalnog zakonodavstva kojim može biti predviđena suspenzija tih mjera nakon početka povezanog pravnog postupka.

Tijekom suspenzije priznanja proizvođačka organizacija može nastaviti svoju djelatnost, ali obustavlja joj se isplata potpore sve dok se suspenzija priznanja ne ukine. Godišnji iznos potpore umanjuje se za 2 % za svaki započeti kalendarski mjesec u kojemu je priznanje suspendirano.

Suspenzija završava na dan kontrole koja pokazuje da su predmetni kriteriji ispunjeni.

3. Ako se kriteriji ne ispune do kraja razdoblja suspenzije koje je utvrdilo nadležno tijelo države članice, država članica povlači priznanje s učinkom od datuma od kojeg uvjeti za priznavanje nisu ispunjeni ili, ako nije moguće utvrditi taj datum, od datuma utvrđivanja propusta. Time se ne dovodi u pitanje primjena horizontalnog nacionalnog zakonodavstva kojim može biti predviđeno obustavljanje tih mjera nakon početka povezanog pravnog postupka. Neplaćena potpora se ne isplaćuje, a neopravdano isplaćena potpora se vraća.

4. Ako država članica utvrdi da proizvođačka organizacija ne poštuje bilo koji drugi kriterij priznavanja utvrđen u članku 154. Uredbe (EU) br. 1308/2013, osim onih spomenutih u stavku 1., najkasnije dva mjeseca nakon utvrđivanja propusta šalje preporučenom poštom predmetnoj proizvođačkoj organizaciji pismo upozorenja u kojemu navodi utvrđeni propust, korektivne mjere i rokove u kojima se te mjere moraju poduzeti, pri čemu ti rokovi nisu dulji od četiri mjeseca.

5. Nepoduzimanje korektivnih mjera iz stavka 4. u roku koji je utvrdila, država članica dovodi do suspenzije plaćanja i smanjenja godišnjeg iznosa potpore za 1 % za svaki započeti kalendarski mjesec koji prekoračuje taj rok. Time se ne dovodi u pitanje primjena horizontalnog nacionalnog zakonodavstva kojim može biti predviđeno obustavljanje tih mjera nakon početka povezanog pravnog postupka.

6. Međutim, ako proizvođačka organizacija dostavi državi članici dokaz da zbog prirodnih katastrofa, nepovoljnih klimatskih događaja, bolesti ili najezde štetočina, unatoč tome što je poduzela potrebne mjere za sprečavanje rizika, ne može ispuniti kriterije priznavanja utvrđene u članku 154. stavku 1. točki (b) Uredbe (EU) br. 1308/2013 u pogledu minimalnog obujma ili vrijednosti utržive proizvodnje što ih je utvrdila država članica, država članica može za predmetnu godinu odstupiti od minimalnog obujma ili vrijednosti utržive proizvodnje u pogledu te proizvođačke organizacije.

7. U slučajevima kad se primjenjuju stavci 1., 2., 4. i 5. države članice mogu izvršiti plaćanja nakon isteka roka utvrđenog u članku 70. ako je to potrebno radi primjene ovog članka. Međutim, ta se plaćanja ne mogu izvršiti nakon 15. listopada druge godine koja je nakon godine provedbe programa.”

(9) Članak 137. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 137.*

Osnova za ulaznu cijenu

1. Članak 181. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1308/2013 primjenjuje se na proizvode navedene u Prilogu XVI.

2. Ako je carinska vrijednost proizvoda navedenih u dijelu A Priloga XVI. utvrđena u skladu s transakcijskom vrijednošću iz članka 29. Uredbe (EEZ) br. 2913/92 i ako je ona za više od 8 % veća od paušalne vrijednosti koju je Komisija utvrdila kao paušalnu uvoznu vrijednost u trenutku izrade deklaracije o puštanju proizvoda u slobodan promet, uvoznik mora položiti jamstvo iz članka 248. stavka 1. Uredbe (EEZ) br. 2454/93. U tu svrhu, iznos uvozne carine koja bi se na kraju mogla naplatiti za proizvode navedene u dijelu A Priloga XVI. jest iznos carine koju bi trebalo platiti da je predmetni proizvod bio razvrstan na temelju predmetne paušalne uvozne vrijednosti.

Prvi podstavak ne primjenjuje se ako je paušalna uvozna vrijednost veća od ulaznih cijena navedenih u Prilogu 2. Odjeljka I. dijela III. Priloga I. Uredbe (EEZ) br. 2658/87 (*) te ako deklarant, umjesto polaganja jamstva, zatraži neposredan unos u račune iznosa carina kojima roba može na kraju podlijegati.

3. Ako se carinska vrijednost proizvoda navedenih u dijelu A Priloga XVI izračunava u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkom (c) Uredbe (EEZ) br. 2913/92 carina se oduzima u skladu s člankom 136. stavkom 1. ove Uredbe. U tom slučaju uvoznik polaže jamstvo iz članka 248. stavka 1. Uredbe (EEZ) br. 2454/93 u iznosu carine koju bi trebalo platiti da je predmetni proizvod bio razvrstan na temelju predmetne paušalne uvozne vrijednosti.

4. Carinska vrijednost robe koja se uvozi kao konsignacijska roba izravno se utvrđuje u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkom (c) Uredbe (EEZ) br. 2913/92 i u tu se svrhu primjenjuje paušalna uvozna vrijednost izračunana u skladu s člankom 136 u razdoblju u kojem je na snazi.

5. Uvozniku se daje rok od mjesec dana od prodaje predmetnih proizvoda, uz ograničenje od četiri mjeseca od datuma prihvaćanja deklaracije o puštanju u slobodan promet, da dokaže da je predmetna serija prodana u skladu s uvjetima koji potvrđuju ispravnost cijena iz članka 29. Uredbe (EEZ) br. 2913/92, ili da utvrdi carinsku vrijednost iz članka 30. stavka 2. točke (c) te Uredbe. Nepoštovanje jednog od ovih rokova ima kao posljedicu gubitak položenog jamstva, ne dovodeći u pitanje primjenu stavka 6.

Položeno se jamstvo oslobađa ako se carinskim tijelima pruži zadovoljavajući dokaz uvjeta prodaje odnosno ustupanja proizvoda. U protivnom se sredstvo osiguranja zadržava za plaćanje uvozne carine.

Kako bi dokazao da je serija prodana odnosno ustupljena u skladu s uvjetima utvrđenima u prvom podstavku, uvoznik stavlja na raspolaganje, osim računa, i sve dokumente potrebne za obavljanje odgovarajućih carinskih provjera u vezi s prodajom i ustupanjem svakog proizvoda iz predmetne serije, uključuju i dokumente koji se odnose na prijevoz, osiguranje, rukovanje i skladištenje serije.

Ako tržišni standardi iz članka 3. zahtijevaju da se na pakiranju navede sorta ili komercijalni tip voća i povrća, tada su sorta ili komercijalni tip voća i povrća koji su dio serije navedeni na dokumentima koji se odnose na prijevoz, na računima i na nalogu za isporuku.

6. Rok od četiri mjeseca iz stavka 5. prvog podstavka nadležna tijela države članice mogu produljiti za najviše tri mjeseca na propisno obrazložen zahtjev uvoznika.

Ako nadležna tijela država članica provjerom utvrde da nisu ispunjeni zahtjevi ovog članka, ona osiguravaju povrat dospjele carine u skladu s člankom 220. Uredbe (EEZ) br. 2913/92. Iznos carine čiji povrat treba osigurati ili preostali iznos carine čiji povrat treba osigurati uključuje kamate od datuma kada je roba puštena u slobodan promet do datuma osiguravanja povrata. Primjenjuje se kamatna stopa koja je na snazi za postupke povrata u okviru nacionalnog prava.

(*) Uredba Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL L 256, 7.9.1987., str. 1.).”

Članak 2.

Prijelazna pravila

Ako je država članica odobrila operativni program u skladu s člankom 64. stavkom 2. trećim podstavkom Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011 prije 20. siječnja 2014., smatra se da je taj operativni program odobren u skladu s Uredbom (EZ) br. 1234/2007.

Ne dovodeći u pitanje članke 65. i 66. Provedbene uredbe (EU) br. 543/2011, operativni program odobren u skladu s Uredbom (EZ) br. 1234/2007 može se na zahtjev proizvođačke organizacije:

(a) nastaviti provoditi do njegova završetka;

(b) izmijeniti kako bi ispunjivao zahtjeve Uredbe (EU) br. 1308/2013 ili

(c) zamijeniti novim operativnim programom odobrenim u skladu s Uredbom (EU) br. 1308/2013.

Članak 3.

Stupanje na snagu i primjena

Ova Uredba stupa na snagu dan nakon dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 1. stavci 6. i 7. i članak 2. primjenjuju se od 1. siječnja 2014.

Članak 1. stavak 9. primjenjuje se od 1. listopada 2014.

Članak 1. stavci 3. i 4. primjenjuju se od 1. siječnja 2015.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 11. ožujka 2014.

Za Komisiju

Predsjednik

José Manuel BARROSO